

[Nøhr.]

erindre, at en væsentlig Del af Merudgifterne vil Samfundet under alle Omstændigheder spare paa anden Maade, nemlig ved en mindre Udgift til Kommnehjælp.

Jeg lagde Mærke til, at Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, meget stærkt understregede, før han sluttede, at Regeringen herefter maatte have hele Ansvar for Sociallovgivningen. Man kunde ikke undgaa at faa Indtrykket af, at det var det ærede Medlem en stor Tilfredsstillelse, at han mente ligesom at kunne frigøre sit Parti for et Ansvar, der hidtil havde trykket Partiet haardt. Maa jeg sige hertil, at saaledes som det ærede Medlem mente at kunne frigøre sit Parti for et Ansvar, er det ikke muligt at frigøre sig. Naturligvis kan Venstre ikke have noget Ansvar for de Ændringer, der nu gennemføres i Sociallovgivningen, og som Partiet stemmer imod, men lige saa selvfølgelig bevarer Venstre sit Hovedmedansvar for Sociallovgivningens Indhold i øvrigt. Venstres Ordfører kan fornuftigvis ikke ved sine Udtalelser her i Dag skaffe sig Frihed til en almindelig kritisk Indstilling over for hele den Sociallovgivning, som Partiet i øvrigt har givet sine Stemmer, og Partiet maa regne med, at Forsøg herpaa kun vil føre til, at man fra anden Side bestandig maa fastholde Venstres Medansvar.

Jeg skal hermed anbefale, at man stemmer imod Mindretalsændringsforslagene og vedtager de af Udvalget stillede og af Ministeren tiltraadte Ændringsforslag.

Jens Thomsen: Jeg vil gerne begynde med at takke Ministeren og Udvalget, fordi de har medtaget Udgifterne til Frikørsel for Sygekassens Medlemmer under den mellemkommunale Refusion, som vi udtalte Ønske om det ved første Behandling. Det ærede Medlem Hr. Villumsen udtalte nu, at denne Ændring egentlig burde være gennemført ved den fælleskommunale Udligning, og vi udtalte ogsaa dengang Ønske herom, og der var heller ingen, der mod sagde, at det var retfærdigt, men det blev skubbet ud dengang, og derfor er vi nu glade over, at det er kommet med denne Gang. Jeg kunde være tilbøjelig til at udtale en særlig Tak til det ærede Medlem Hr. Villumsen, for uden hans energiske Indsats er jeg bange for, at det var gledet ud endnu en Gang.

Vor Henstilling om, at alle Statsborgere skal have lige Rettigheder og Pligter over for Folkeforsikringen, har man des-

være ikke taget Hensyn til, og vi har derfor tilladt os at stille et Ændringsforslag herom. Vi foreslaar, at der til Folkeforsikringslovens § 65 tilføjes et nyt Stykke, saalydende: „Stk. 5. Statens Bidrag til Aldersrentenydere skal udbetales til samtlige Kommuner i Forhold til de forskellige Aldersklasser med samme Beløb, som Statens Bidrag til Københavns Kommune andrager.

Statens Bidrag til Invaliderentenydere skal udbetales til samtlige Kommuner med samme Beløb pr. Invaliderentenyder, som Statens Bidrag til Københavns Kommune andrager.

Regulering fra Staten til Kommunerne skal finde Sted for det forløbne Regnskabsaar inden 1. Juli.“

Folkeforsikringen er jo en obligatorisk Forsikring for alle Statsborgere. Forsikringspræmien betales dels gennem Kontingent til Sygekassen og dels gennem Skatter og Forbrugsafgifter. Samtlige Kommunetyper betaler Forsikringspræmier efter samme Regler, og derfor bør Forsikringsydelse og ogsaa udbetales med samme Størrelse til alle Kommuner. Der er ingen Forsikringsselskaber, ledet efter forretningsmæssige Principper, der udbetaler Forsikringsydelse beregnet efter den forsikredes Opholdssted, men udelukkende i Forhold til Forsikringspræmien. Særlig naar Udligningen mellem Kommunerne gennem den mellemkommunale Refusion og den fælleskommunale Udligningsfond gennemføres, bliver ændrede Regler nødvendige.

Forslaget om Nedsættelse af Aldersgrænsen for Opnaaelse af Aldersrente fra 65 til 60 Aar kan vi af Hensyn til den store Arbejdsløshed tiltræde, idet det er nødvendigt at undgaa den moralske Ødelæggelse, Arbejdsløsheden medfører, naar de yngre Aldersklasser til Stadighed holdes ude fra produktivt Arbejde. Dog indser vi, at Nedsættelse af Aldersgrænsen indeholder en vis Fare. Det er jo lettere at gaa nedad end opad, og det havde maaske været rigtigt at tidsbegrænse Nedsættelsen, saa den gradvis atter sættes op til 65 Aar, naar der, som det forhaabentlig sker, engang i Fremtiden, igen opnaas normal Beskæftigelse.

Venstres og de Konservatives Forslag angaaende Aldersgrænsen kunde maaske benyttes som Grundlag for en midlertidig Nedsættelse, men man staar noget uforstaaende overfor, at de to Oppositionspartier stiller hvert sit Ændringsforslag, der i Realiteten siger det samme. Det vidner ikke om, at der har været Vilje til saglig Forhandling i Udvalget. Havde der været det, maatte der,